

p o e z i e

Cele șapte vămi

Trec din țara vieții
 În țara morții
 Și înapoi,
 Nimeni nu-mi cere
 Cartea de identitate
 Și nu-mi desface
 Bagajul pe care
 Îl port în spate,
 Dar la fiecare
 Din cele șapte vămi
 Care n-au dispărut
 Cineva toarce
 Din vechiul caier
 Rămas de mai an
 Și trage cu ochiul
 Pentru ca nu cumva
 Trecerea asta a mea,
 Neîngrădită de nimeni
 Și de nimic
 Dintr-o lume în alta
 Să arunce totul în aer.

La Rhodos

Era luna lui Brumar, dar soarele parcă bătea
 Din toate părțile când am ajuns în vechea cetate
 Luată de valul de oameni veniți de peste tot
 Și am coborât către mare, pe strada Socrate.

Nu știam cum se cheamă, dar am ales-o
 Fiindcă e mai abruptă și mai îngustă decât cele
 Cu alte nume celebre și între zidurile ei
 Nu se pot vinde cercei sau mărgel.

Pe strada Platon treceau femeii bronzate
 Umblînd în goană după suveniruri
 Și am zîmbit la gîndul c-avea și el dreptate
 Cînd spunea că poezii trebuie scoși din cetate.

M-am scos singură pe poarta Eleftherias și am privit
 marea
 Pînă cînd corăbiile mîinate de vînt s-au întors din bălălia
 Pierdută aducînd înapoi o lume de umbre tristă
 Și au intrat în port printre picioarele larg desfăcute
 Ale Colosului care nu mai există

Moarta

din apartamentul vecin

Moarta din apartamentul vecin
 Se uită țintă la mine,
 Aș fi vrut să-i închid ochii,
 Dar mi-a fost teamă că vine
 În odaia mea ca o oarbă

Ileana Mălăncioiu

Care pipăie zidul și trece
 Din greșeală prin el.
 Însă ea stă cuminte
 Și-mi zîmbește senină.
 E o moartă model,
 Care știe cum să se poarte
 Și ce mai e de făcut,
 Atîta n-a prevăzut
 Că în graba de a-i lua locul
 Cineva o va scoate pe ușă
 Chiar înainte de a se răci
 Și pînă a doua zi
 Va mai rămîne din ea
 Doar un pumn de cenușă.

Șinge din șingele meu

Stau într-o singurătate aproape desăvîrșită
 Sînt pregătită să intru în lumea aceea
 În care nimeni nu intră cu nimeni
 Doar Îngerul Morții care profită că este

Cel mai slăvit dintre îngerii Domnului
 Se apropie de mine și-mi spune
 Tu nu ești singură, tu ești cu mine

Îngerul meu de Pază s-a îndepărtat
 Ce să facă și el săracul dacă fratele său
 Mai mare pune stăpînire pe tot

Du-te cu Dumnezeu, i-am spus încercînd
 Să nu fac o tragedie din ce se petrece
 Nu știam că era pe ducă și aștepta
 Șinge din șingele meu.

Acum, cînd mă apropii de sfîrșit

Acum, cînd mă apropii de sfîrșit
 Aș putea să-mi spun liniștită
 Pămînt ești și în pămînt vei merge,
 Dar de unde atîta liniște
 Cînd pămîntul a ajuns
 Un fel de groapă de gunoi
 Prin care scormonesc deopotrivă
 Șobolani și oameni ca noi
 Înzestrați cu două mîini
 Și cu două picioare
 Și cu materie cenușie ca pămîntul
 În care, într-o bună zi,
 Nu se știe ce sămînță aruncată aiurea
 Ar mai putea încolți.

Vitrina cu sicrie

Începe o nouă zi, ceru-i senin
 Dar strada e murdară și pustie.
 La colțul ei un meșter trage încet oblonul
 De peste vitrina lui cu sicrie.

Mă uit în ea de parcă ar trebui
 Să îmi aleg eu singură modelul
 Și toate au prea multe încrustații
 Ori sînt prea lustruite pentru felul

Meu de a fi și a nu mai fi.
 Niciodată moartea n-a fost mai vie
 Și n-a semănat mai bine cu mine
 Ca în vitrina asta cu sicrie

De unde atîta înțelegere

Stăm pe scaune aliniate perfect
 Mimînd înțelegerea lucrurilor spuse
 Într-o limbă necunoscută
 Numai tu, Iisuse,
 Care ai cunoscut
 Ca nimeni altcineva
 Trădarea fariseilor
 Și a cărturarilor
 Ai mai putea spune
 De unde atîta înțelegere
 Cînd nimic nu este de înțeles
 Dar tu stai acolo sus,
 De-a dreapta Tatălui,
 Unde ai fost așezat,
 Și nu mai spui nimic
 Fiindcă ai spus prin moartea
 Și Învierea Ta
 Tot ce era de spus. ■